Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Mă fac cuvânt şi sărbătoare Mă fac în mijlocul poporului cuvântului Meu, căci sunt Învăţătorul lui, şi de aceea Îmi este Mie el poporul Meu. Vin cu sfinţii la izvor ca să-i bucur pe ei lângă poporul Meu şi pun masă dulce pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ care-Mi ştiu aici venirea Mea, prin care-Mi ridic în zilele acestea un popor credincios şi învăţat din cer, şi nu de pe pământ învăţat, şi ca să-l înmulţesc pe el ca stelele cerului şi să-Mi împlinesc cerul pe pământ, căci scris este să fie ca în cer pe pământ Dumnezeu întru voia Sa. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi sunt venit la tine cu duh de sărbătoare, poporul Meu. Am în curţile Mele cu tine zi de pomenire sfântă în ziua aceasta. Fântâna întâlnirii este numele fântânii cea dintâi a colinei din deal, pe care Eu, Domnul, am împlinit şi împlinesc încă aşezarea şiragului de mărgăritare în jurul grădiniţei cuvântului Meu, care stă ca o mireasă încoronată în mijlocul acestui sătuţ, Betleemul Meu cel de azi, în care cuvântul Meu se naşte din Dumnezeu şi se aşează pe pământ în cartea sa ori de câte ori Eu, Domnul, vin la tine cuvânt în grădină.

Fântâna samarinencei am pus Noi numele fântânii pomenită azi cu sărbătoare pentru aşezarea ei în curţile Mele cu tine, fiule poporul Meu. Am grăit cu femeia samarineancă acum două mii de ani la fântâna lui Israel în cetatea Sihar, şi am grăit apoi cu toţi cei din cetate, căci s-a vestit în cetate că Mesia este la fântână şi că este Hristos venit de la Tatăl pe pământ în mijlocul lui Israel. Aşa am numit Eu cu numele femeii samarinence fântâna aceasta, la care azi s-au adunat mulţi oaspeţi cereşti, aşa cum s-a adunat cetatea Samariei în ziua când am poposit Eu la fântâna din Sihar şi am grăit cu femeia samarineancă acum două mii de ani: fântâna întâlnirii, în a cărei curţi Eu Mă întâlnesc adesea cu poporul care vine la izvorul Meu de cuvânt şi-i dau lui din râul vieţii ca să nu mai înseteze el după apa acestei lumi, care-l ţine pe om în duhul lumii, duhul de care însetează omul iar şi iar după ce ia din el.

Stau la masă de cuvânt în ziua aceasta şi învăţăm ceea ce este de învăţat acum. Mereu, mereu trebuie să învăţaţi şi să înfăptuiţi voi apoi învăţătura care se aşează între Mine şi voi, între cer şi pământ pentru cei ce iau de la Domnul, fiilor. Luaţi aminte cu duh de cuminţenie cerească şi învăţaţi de la Mine şi de la sfinţii Mei, căci Eu binecuvintez acum intrarea sfinţilor Mei, care se aşează aici cu voi la masă de cuvânt de învăţătură peste voi, ca să fiţi voi fii ai învăţăturii cea de sus pe pământ cu voi, o, fiilor. Amin.

— O, slavă venirii Tale pe pământ cuvânt cu sfinţii Tăi, Doamne, Dumnezeul lui Israel cel credincios şi mântuirea celor ce în Israel şi în neamuri au crezut în venirea Ta de la Tatăl pe pământ acum două mii de ani cu numele de Iisus Hristos! Nu cei morţi Te vor lăuda pe Tine, Doamne, şi nici cei ce se coboară în împărăţia morţii, ci noi, cei vii, vom binecuvânta pe Domnul, de acum şi până în veac. Amin.

Ne adunăm la fântână cu poporul cuvântului Tău şi stăm la masă de cuvânt cu el şi cu sfinţii, Doamne, căci slăvită este în cele ce nu se văd venirea Ta cu sfinţii pe pământ în zilele acestea ca să-Ţi împlineşti proorociile în Scripturi aşezate pentru împlinirea lor! Stau cu numire cerească ocrotitoare şi patroană a acestei fântâni, căci Tu aşa m-ai aşezat, şi mi-ai dat să moştenesc fericirea venirii Tale pe pământ, acum, la sfârşit de timp, şi să stau la fântână întru întâmpinarea Ta, şi e mare taină aşezarea mea aici acum. Toate tainele Tale cu aceste grădini vin din cer şi merg la cer cu lucrările lor, vin şi se duc şi vin, şi tainice sunt, şi lucrează ele mult, iar aceasta trebuie să cuprindă mereu în duhul sfielii sfinte pe fiii poporului Tău, pe cei de la izvor şi pe cei ce vin din cetăţi la izvor şi, iarăşi, pe cei ce vin din mijlocul lumii după ce au aflat ei că Tu eşti la această fântână de cuvânt şi cuvintezi oamenilor ca şi acum două mii de ani când Te purtai şi-Ţi lăsai cuvântul şi semnele cereşti peste oameni, spre amintirea Ta peste timp şi

spre mărturisirea Ta prin cei ce Te-au aflat şi Te-au crezut şi Te-au vestit apoi peste pământ şi peste timp. Las povaţă peste fiii poporului cuvântului Tău, peste cel de la izvor popor şi peste cel mai de departe, şi îl învăţ pe el creşterea lui, facerea lui, căci viaţa are nevoie de facere în fiecare clipă ca să nu moară ea în om, căci cei care mor nu Te mai laudă pe Tine, şi nici cei care se pogoară în împărăţia morţii, ci numai cei vii Te binecuvintează şi Îţi slujesc cu viaţă în ei.

O, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, nu căutaţi după cel blând cu voi pentru paza vieţii din voi! Nu căutaţi după cel ce se poartă blând şi mieros cu purtarea voastră, căci viaţa moare în voi, adoarme în voi sub semnele mângâierii şi al uşorului vieţii. O, căutaţi după cel necruţător şi aspru asupra greşalelor voastre mici sau mari, şi nu după cel blând, care vă încântă auzul inimii ca să mai întârziaţi cu trezirea şi cu pocăinţa şi cu umilinţa cea pentru ea, căci Domnul Iisus Hristos, Mesia Cel de la Tatăl trimis când m-a întâlnit pe mine la fântâna lui Israel în ziua când a venit de la Domnul vremea cercetării vieţii mele, El a fost necruţător asupra păcatelor mele şi mi le-a scos în faţă, ca să-mi poată spune apoi cine este El, iar eu, fiind înţeleaptă, nu m-am supărat şi nu m-am ruşinat să-mi arăt viaţa cea neplăcută Lui, ci am stat la făcut şi la trezit şi la cercetat şi I-am spus Lui neorânduiala vieţii mele, şi mi-a spus-o El apoi, adăugând ceea ce eu n-am spus. O, nu m-am închis, nu m-am încordat, nu m-am răzvrătit şi nu m-am supărat, ba, mai mult, am alergat în cetate şi le-am spus la toţi: «Veniţi cu mine şi vedeţi pe Mesia, Cel ce mi-a spus mie pe toate câte am făcut!». *O, şi L-am mărturisit apoi peste tot pe Domnul, şi apoi în faţa mai-marilor de pe pământ am stat şi L-am mărturisit pe El, până la moartea cea mucenicească, eu şi toată casa mea, fii şi rudenii, căci noi Îl aflasem pe Cel ce vindecă omul de păcat cu cuvântul Lui, şi m-am temut să tac şi să nu-L spun pe El peste tot, căci El era Dumnezeu venit din cer pe pământ, şi nu se putea să fie El tăgăduit de cei cărora le-a fost descoperit că El este Mesia.*

O, nu eram un om de rând, căci eram înţeleaptă, şi toţi ai casei mele erau la fel, dar păcatul nu-l iartă nici pe cel mare, nici pe cel mic cu rangul sau cu înţelepciunea, iar Domnul ne-a scăpat de păcat. Omul trebuie să vină după Domnul pentru ca să-l scape Domnul de păcat, şi nu de altceva să vină omul la Domnul. O, căutaţi după cel aspru cu cele neplăcute ale vieţii voastre şi umblaţi după cel ce vă lucrează viaţa, veghind peste ea ochi şi urechi, că multă lucrare trebuie peste viaţa din voi, şi vai celui ce nu are peste el pe cineva care să-l mântuiască în toată clipa de păcat şi de apucăturile păcatului, aşa cum lesne îi este omului să păţească şi să fie robit de păcat din pricina neumilinţei inimii lui. Vine vremea cea cu durere şi a şi venit când cei ce au stat şi au plecat apoi din bărcuţa acestei lucrări de cuvânt de facere a omului, în toată clipa facere, vine vremea şi a şi venit să-i ajungă pe aceştia mari păreri de rău, căci lucrarea aceasta de cuvânt este uşa care-L aduce pe Domnul pe pământ, ca să fie El uşă celor ce vor intra şi vor fi cu Dumnezeu în zilele ce vin şi-şi vor găsi pacea şi mântuirea lor de păcat.

Este scris în cartea acestui cuvânt că nu va mai fi pe nicăieri patrafir care să se aşeze cu curăţire de păcat peste om, căci străini sunt de Dumnezeu cei ce n-au ştiut ce înseamnă Dumnezeu atunci când şi-au pus ei de gând să se ducă ei la şcoală de preoţi şi să se aşeze apoi peste sufletele oamenilor stăpâni fără pregătire din cer peste ei, fără asemănarea lor cu Domnul în lucrarea lor peste oameni, peste sufletele oamenilor!

Vai celor ce se duc din acest staul spre preoţii cei făcuţi de oameni preoţi, şi nu de Dumnezeu, şi care n-au peste ei pe Cel Care să-i cureţe de păcatele din ei! Adevăr adevărat a vestit Domnul acum două mii de ani că locurile ştiute a fi locuri de închinare sunt peşteri şi ascunzători de tâlhari, care nu ştiu ce fac când se aşează de la ei citire peste oameni ca să slujească în numele lui Dumnezeu peste ei!

O, n-are cine să-i mai scape pe oameni de păcat până nu vine Domnul cu iertarea şi cu trezirea lor, aşa cum şi cu mine s-a petrecut, de mi-a ieşit Hristos în cale şi m-a mântuit de păcat. Nu s-a oprit această milă, ci merge Domnul cuvânt din loc în loc şi Se descoperă omului ca să-l ajute pe el împotriva păcatului din el, ca să-l ridice din moarte pe om, iar cei ce aşteaptă după

cei mincinoşi cu viaţa şi îmbrăcaţi cu epitrafir, aceia nu ajung la Dumnezeu, şi nici Domnul la ei, căci Domnul este sfânt, şi la cei sfinţi trage El şi lucrează cu ei şi Se împarte cu ei pentru cei robiţi de păcat şi îi mântuieşte pe aceia de păcatul lor.

O, Doamne, nu cei morţi Te vor lăuda pe Tine, ci noi, cei vii, Te mărturisim. Eu sunt cu sfinţii adunată la fântână şi tainic stăm şi ne răcorim, căci apa pe care ne-o dai Tu nu dă însetare, Doamne, căci ea se face izvor în cel ce ia din ea ca să bea, şi se face cel ce bea adevărat închinător al lui Dumnezeu cu viaţa lui, în duh şi în adevăr închinător, aşa cum Tu ai spus inimii mele acum două mii de ani că nu omului trebuie să fie omul închinător aşa cum fac cei mulţi care caută prin locaşuri de biserică şi se închină la ce nu ştiu ei.

Voi, cei care nu ştiţi la ce vă închinaţi în căutarea voastră, iată învăţătură peste voi: Căutaţi să vă ardă inima după Domnul, nu după om când ea ia foc în voi ca să căutaţi! Nu căutaţi după om, fie el chiar şi solul lui Dumnezeu cel după adevăr sol, şi cu atât mai mult să ştiţi atunci că Domnul este căutarea şi liniştea voastră apoi, căci nimeni dintre cei purtători de trup nu sunt scutiţi de ispite şi de căderi când ei ar căuta într-un alt fel în afară de calea sfinţeniei să meargă cu Dumnezeu, Care este în ceruri. Aşadar, să vă ajungă Domnul când căutaţi după El, iar spre altcineva între voi şi El să nu vă opriţi inima, ci cu sfială sfântă fiecare să-l socotească sfânt pe fratele său şi să ţină mult seama de mântuirea acestuia, căci datoria aceasta este mare de tot pentru fiecare, şi mai ales pentru cel ce se face copil ca să poată veni spre Domnul Mântuitorul, Care locuieşte cu cuvântul Său cel de azi în mijlocul acestui popor, deoparte pus de El pentru slava Sa, şi să urmeze Lui apoi sub ochii Lui cei plini de vederea cea de sus. Amin.

Am grăit pentru Tine, şi am dat înţelepciune fiilor oamenilor, o, Doamne, căci am pus pe masă duhul dragostei de Dumnezeu, care a luat foc în mine în ziua când Tu m-ai întâlnit la fântâna din Sihar şi m-ai curăţit de păcat, de păcatul cel în ascuns lucrat, şi pe care Tu l-ai scos la lumină pentru mântuirea mea.

O, înmulţeşte-Ţi poporul, Doamne, şi să strălucească el ca stelele de pe cer de dragostea Ta din el, dragostea cea pentru Tine, Doamne, şi binecuvântat să fii Tu de el, iar el să fie binecuvântat de Tine, căci Tu ai făcut cerul şi pământul şi pe poporul cel purtător de Dumnezeu în toate vremile şi până în vremea aceasta, când Tu Te slăveşti mai mult decât oricând între cer şi pământ şi grăieşti cuvântul Tău, aşezându-l pe el peste poporul Tău de azi, popor purtător de Dumnezeu, popor mărturisitor al Tău, o, Doamne. Amin.

— Frumoasă este întâlnirea Mea cu voi la izvorul Meu de cuvânt, o, sfinţi ai cerului Meu! Frumoasă vă face vouă grăirea voastră lângă Mine Duhul Sfânt Mângâietorul!

Ai povăţuit spre iubirea cea mai mare, spre iubirea de Dumnezeu pe poporul cuvântului Meu şi pe toţi cei care dau să caute după Dumnezeu cu căutarea lor din loc în loc peste pământ, o, fiică mărturisitoare pentru Domnul tău, pe Care L-ai întâlnit la fântâna lui Israel acum două mii de ani! Mare ţi-a fost mărturisirea cea pentru Mine, întinsă peste toţi cei din casa ta şi a părinţilor tăi! Ţi-am mulţumit în vremea aceasta de sfârşit pentru dragostea ta cea de atunci, dragostea cea mai mare, şi te-am aşezat lucrătoare şi veghetoare în curţile Mele de azi, în care Eu sălăşluiesc în mijlocul unui popor credincios, spre care vin şi Mă fac cuvântul celei de a doua veniri a Hristosului lui Dumnezeu pe pământ, ca să-Mi fac cunoscută această slavă şi să-Mi pregătesc ziua cea mare, tronul judecăţii făpturii, pe care stau acum şi cuvintez din mijlocul neamului român, pe vatra acestui popor, care ca şi neamul lui Israel e rece şi nu se aprinde de dor, din pricina neascultării lui de Dumnezeu, în care duhul lumii îl ţine pe el, până ce va fi judecat acest duh. Amin.

Am stat la masă de cuvânt cu sfinţii în mijlocul tău, popor de la izvor. Îi hrănesc de pe masa Mea cu tine pe mulţi, ajutându-i pe ei să ia foc în inimioară pentru Mine, Cel ce vin cuvânt de dor la fântână pe pământ ca să-Mi zidesc un popor iubitor. În zi de duminică am stat cu tine şi am lucrat facerea omului. Mai trec două duminici, iar în a treia iarăşi voi aduna popor de peste

tot la izvor şi Mă voi slăvi în mijlocul lui aici, lângă tine cu slava Duhului Sfânt şi-i voi da lui putere pentru dragostea de Dumnezeu în el, pentru focul pe care Eu, Domnul, îl arunc pe pământ ca să aprindă el inimi multe spre mărturisirea lui Dumnezeu, spre slava Mea cu oamenii pe pământ, mai multă şi mai slăvită decât în toate vremile care au fost, iar tu Îmi eşti cale ca să vin, şi iată, vin. Vin şi Mă slăvesc în mijlocul tău, iar tu Mă dai, şi mulţi iau foc în inimioară de la acest foc şi vin şi Mă caută, iar tu să le deschizi şi să-i înveţi pe ei calea, calea lor spre Dumnezeu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2012